

POTKALA MUŽE SVÝCH SNŮ.
JENŽE MRTVÍ NECHODÍ PO ULICÍCH.

GHOSTING

EVA BUREŠOVÁ

Eva Burešová
GHOSTING

GHOSTING

Eva Burešová

Aby on mohl přežít, já musím navždy mlčet.

Eva Burešová
GHOSTING

Anotace

V Singapuru vás kamery vidí všude. Jenže některé stíny dokážou oklamat i ten nejdokonalejší systém.

Přijíždím do asijské metropole za kariérou a novým začátkem. Jedna noc v baru s tajemným cizincem a sex, na který nedokážu zapomenout, se zdají být dokonalým startem. Jenže ráno je pryč. Žádné jméno, žádná stopa.

Skutečný šok ale přichází až v mém novém bytě. Na stěně tam visí portrét muže z baru. Když se na něj zeptám, realitní makléřka mi dá mrazivou odpověď: „To byl majitel. Před rokem tragicky zemřel.“

Propadám paranoi. Jsou moje živé sny jen projevem šílenství, nebo mě vážně navštěvuje přízrak? Jenže pak ho po měsíci potkám na večírku. Je z masa a kostí, a přesto oficiálně mrtvý. V tu chvíli mi to dochází – nevtáhl mě do postele jen tak pro nic za nic.

Půjdeš do pekla. Abych tam já nemusel...

Eva Burešová
GHOSTING

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 7. knihu v edici Secret Press

Autor © Eva Burešová

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-18-2 epub

978-80-88553-19-9 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Eva Burešová
GHOSTING

*Věnováno kamarádce, co šla za kariérou do
Singapuru a propůjčila mi do tohoto příběhu své
zážitky. Chybíš mi...*

Eva Burešová
GHOSTING

„One mountain cannot contain two tigers.“

(山不容二虎)

Dva silní se těžko snesou.

Singapurské přísloví

Kapitola první

Nový svět

Každý z nás má volbu. Někdo touží po velké rodině, pro jiné je důležitější přátelství nebo tučné konto. Já se rozhodla pro kariéru. Nikdo ale nevidí, kolik energie a práce stojí úspěch. Zvláště v mé zemi se závist a zloba šíří rychleji než pomluva na pavlači.

Získala jsem prestižní místo v Singapuru. Od svých patnácti na sobě tvrdě dřu a i při škole jsem makala na pozicích, které jiní z časových důvodů odmítali. Čas je totiž nejvzácnější komodita. A že jsem absolvovala řadu náročných pohovorů a nejrůznějších testů, už nikoho nezajímá. Prostě jsem porazila tisíce adeptů na práci, o které běžný člověk ani neví.

Opustit domov a zapustit kořeny v cizí zemi už vyžaduje značnou odvahu.

Eva Burešová
GHOSTING

Jmenuju se Tamara Kecací, (*Vím, co si myslíte. Moje stvořitelka musela mít v den mého zápisu buď zatmění myslí, nebo až příliš zvrácený smysl pro humor. Ale co, autorka mého osudu je na tom se jménem dost podobně, takže jsme v tomhle bizarním jmeném očištcí uvízly spolu, haha*), je mi třicet let a už týden se aklimatizuji v hotelu, než mi přijdou všechny mé věci z Čech a já se konečně vrhnu do centra dění. Nástup do práce? Ještě mám týden čas, ten časový posun a stěhování mi daly zabrat, ale dnes jsem se rozhodla si to tu konečně užít. Jo a to příjmení? Vlastně mě svým způsobem i charakterizuje.

Postávám před zrcadlem v hotelové koupelně a upravuju si černé šaty na ramínka. Jsou jednoduché, ale látka je natolik jemná, že kopíruje každý můj pohyb. V Singapuru je i večer dusno, a tak vlhkost vzduchu cítím hned, jak vyjdu na balkon. *Potřebuju drink*. Chci zapomenout na krabice, papírování a na to, že v tomhle městě zatím nikoho neznám.

Beru si psaníčko, kontroluju telefon snad jen ze setrvačnosti – co kdyby si na mě vzpomněl třeba spolužák z první třídy... *Haha*.

Jediný, komu chybím, jsou naši, ale ti mají teď zábavu s vnoučátkem ze strany mého bráchy, z něhož se stal prostě... *podpantoflák*.

No nic, potřebuju trošku vzrušení, a proto sjíždím výtahem do lobby, kde se na mě hotelový personál profesionálně usmívá.

Eva Burešová
GHOSTING

Venku nasednu do taxíku. O vlastním autě v tomhle světě nesním, ty podmínky jsou tak absurdní – i táta byl překvapený, když jsem mu vyprávěla o cenách a maximálním stáří pět let a daních. *Stejně budu většinu času trávit prací...*

„Clarke Quay,“ řeknu řidiči. Je to centrum nočního života.

Barevná světla se odrážejí v hladině řeky a vzduchem se mísí vůně pálivého jídla z pouličních stánků s drahými parfémy turistů, kteří jsou tímhle světem také fascinováni.

Procházím kolem barů, kde hraje hlasitá hudba, až se zastavím u podniku, který vypadá jinak. Je v patře, má prosklenou stěnu s výhledem na mrakodrapy a u vchodu stojí ochranka v oblecích. Žádný nápis, jen minimalistické logo, které mě však až nebezpečně přitahuje.

Vejdu dovnitř.

Klimatizace mě okamžitě zchladí. Interiér je tmavý, osvětlený jen neonovými linkami podél baru a polic s alkoholem. Sednu si na vysokou stoličku a objedná si Gin Fizz. V poklidu sleduju svět kolem. Jsou tady byznysmeni v drahých košilích i modelky, které vypadají, že se nudí. Přesto vím, že i zde platí přísná pravidla a lehké ženy, jak je znám z Evropy, by tady nepochodily.

„Tohle město je na první pohled unavující, že?“ vysloví kdosi anglicky. Ten hlas slyším těsně u levého ucha. Je hluboký a příjemně klidný.

Eva Burešová
GHOSTING

Otočím hlavu. Vedle mě sedí muž, kterého jsem si předtím ne-
všimla. Má na sobě tmavě šedé sako a polo rozepnutou bílou košili
bez kravaty. Jeho obličej má ostré rysy a strniště je přesně zastři-
žené. Dívá se mi přímo do očí a prostě neuhýbá, čímž mě zaujme
nejvíc.

„Je to změna oproti Evropě,“ odpovím a upiju ze sklenice.

„Evropa? Ta je hodně pomalá. Singapur nikdy nespí, protože
se bojí, že mu něco uteče,“ reaguje a pokyne barmanovi. Ten mu
okamžitě nese sklenici čisté whisky, aniž by musel cokoli říct. „Jste
tu nová. To poznám podle toho, jak si prohlížíte panorama. Místní
už se na ty věžáky neřádají.“

„Ano. Dnes tu slavím svůj první týden. Jmenuju se Tamara,“
sdělím.

„Lian,“ představí se. Nepodá mi ruku, jen dál sleduje moji tvář.
Má světlé oči, které v tom přítomném baru působí skoro průhledně. „Co
vás sem přivedlo, Tamaro? Práce, nebo útěk?“

„Obojí je v podstatě to samé,“ namítnu a vnímám, jak mi alko-
hol stoupá do hlavy. „Chci začít znovu. Tam, kde mě nikdo nezná.“

Lian se pousměje. Je to úšklebek, ze kterého mě zamrazí v zá-
dech, ale zároveň mě něčím přitahuje.

„V Singapuru vás zná už celý systém. Každý váš krok je za-
znamenán. Ale pokud chcete být neviditelná, vybrala jste si
správně. Tady se každý stará jen o svůj zisk.“ Dopije whisky a po-
loží sklenici na bar. Položí mi ruku na opěradlo židle jen pár centi-
metrů od mých zad. Cítím teplo, které z něj sálá. „Pojďte odsud.
Znám místo, kde se vám bude líbit, slibuju.“

Eva Burešová
GHOSTING

„Slibujete? A znáte místo, kde kamery ani nevidí všechno? V zemi, kde dostanete pokutu i za žvýkačku, jsou tyhle sliby nebezpečné...“

Lian se ke mně nakloní o něco blíž. Ucítním jeho kořeněný parfém. Asi santalové dřevo a něco kovově studeného.

„Nebezpečí je jen otázka perspektivy. Pro někoho je to risk, pro jiného životní styl. Vy vypadáte, že byste trochu risku snesla. Jinak byste neseděla v tomhle baru úplně sama.“

„Možná jen ráda pozoruju lidi,“ namítnu, ale hlas mi trochu přeskočí.

„Ti jsou nudní,“ přeruší mě a jeho pohled sjede k mým rtům, než se vrátí zpět k očím. „Většina z nich jen hraje role, které jim někdo napsal. Vy se snažíte hrát úspěšnou ženu, co má všechno pod kontrolou, ale přitom se vám třesou ruce, když se na vás dívám o vteřinu déle, než je slušné.“

Podívám se na svou ruku, ve které stále svírám sklenici. *Má pravdu.* Jemně se mi chvěje. Položím drink na pult a narovnáím se v zádech.

„Jste vždycky takhle upřímný k ženám, které potkáte v baru?“

„Jen k těm, které mě zajímají,“ odpoví bez zaváhání. „Pojďte, Tamaro. Buď tu můžete dál sedět a sledovat, jak byznysmeni utrácení peníze svých firem, nebo můžete poznat Singapur, který v turistických průvodcích nenajdete.“

„A proč bych měla jít zrovna s vámi? Vždyť o vás nic nevím,“ namítnu, i když vím, že už jsem se rozhodla.

Eva Burešová
GHOSTING

Lian vstane. Je mnohem vyšší, než jsem si myslela. Jeho postava působí atleticky a pod látkou saka se mu rýsují široká ramena.
Do háje, on je tak nebezpečně sexy!

„Nevíte o mně nic a v tom je ten vtip. Jsem jediný člověk v tomhle městě, který po vás nebude chtít vaše CV ani pas. Chci jen vaši společnost na tuhle noc. Žádná minulost, žádná budoucnost. Jen teď.“

Natáhne ke mně ruku dlaní nahoru. Je to výzva. Buď se vrátím do bezpečí svého hotelového pokoje a zítra budu dál řešit krabice, nebo přijmu tuhle hru.

„A co když se mi to místo nebude líbit?“ zeptám se a položím svou ruku do té jeho. Má horkou kůži a jeho stisk je pevný a dominantní.

„Pak vás osobně doprovodím k nejbližšímu taxíku. Ale vsadím se, že nebudete chtít odejít,“ pronese a v koutku úst mu znovu zahraje ten jeho přitažlivý úšklebek.

Vede mě ven z baru. Ochranka u dveří mu jen krátce kývne na pozdrav a ani po něm nechtějí účet. Evidentně to tu vlastní, nebo ho tu velmi dobře znají. Vyjdeme do singapurské noci a vlhké vedro nás znovu obklopí. Lian nečeká na taxi. Před barem stojí na startovaný černý sportovní vůz, u kterého čeká řidič. Když nás uvidí, okamžitě otevírá zadní dveře.

„Počkejte,“ zarazím se. „Myslela jsem, že se projdeme.“

„Chůze je pro ty, co mají čas,“ poznamená a jemným tlakem na mém kříži mě nasměruje dovnitř. „My máme jen tuhle noc.“

Eva Burešová
GHOSTING

Sednu si na kožené sedadlo a on se posadí vedle mě. Dveře klapnou a v autě mě najednou paralyzuje vzrušující atmosféra, kterou přerušuje jen tichý chod motoru a klimatizace. Auto se rozjede. Prohlížím si jeho profil, jak se v něm střídají světla velkoměsta.

„Kam mě to vlastně vezete, Liane?“

Otočí se ke mně a v jeho očích vidím něco, co mě donutí zatajit dech.

„Tam, kde pravidla přestávají platit.“

Za okny se míhají mrakodrapy finančního centra. Lian se ani nepodívá na řidiče a jen prstem poklepe na opěrku. Auto nezamíří k mému hotelu, ale stáčí se směrem k přístavu, do míst, kde už není tolik neonů.

„Vypadáte nervózně, Tamaro. Bojíte se, že vás prodám do otroctví? Nebo jen že mě nebudete moct vyhodit z hlavy?“ promluví, ale ani se na mě nepodívá.

„Moje hlava je celkem obsazený prostor,“ odseknou a snažím se znít znuděně, i když mi tep buší až v konečcích prstů. „A na únosy nejsem v pravou chvíli oblečená. Tyhle šaty stály víc než průměrný plat v mém rodném městě.“

Lian se konečně otočí ke mně. „Šaty jsou jen investice. Stejně jako čas. Ale nebojte se, nejedu vás prodat. Jedu vám ukázat, že i v tomhle sterilním městě se dá dýchat bez povolení.“

Auto zastaví u nenápadné plechové brány. Nejsou zde žádná světla ani personál. Jen tma a vůně nafty a mořské soli. Řidič vystoupí a otevře nám dveře.

Eva Burešová
GHOSTING

„Nejsme v Hiltonu,“ poznamenám, když vystoupím do toho dusna. Podpatky mi každým krokem cvakají o beton a v kabelce jsem si pro jistotu nahmatala pepřák, přesto věřím, že na tuhle noc nezapomenu.

„Hilton je pro zbohatlíky, co potřebují čisté ručníky, aby se cítili důležití,“ uchechtne se Lian a pokyne mi k malým dveřím v rohu budovy. „My jdeme někam, kde na čistotě tolik nezáleží.“

Vstoupíme do nákladního výtahu. Je starý, rezavý a když se rozjede, skřípe to tak, že se instinktivně chytím madla. Lian se postaví těsně za mě, a i když je ve mně jen malinkatá dušička, rozhodnu se v této tajemné hře pokračovat. Nevím proč. Snad proto, že je tak nebezpečně přitažlivý... Vnímám jen jeho dech na svém krku, a když se mě letmo dotkne na kůži, ucítím jakýsi elektrický výboj.

„Co vlastně děláte, Liane? Kromě toho, že děsíte čerstvě přistěhované Evropany?“

„Hraju si tak trochu s čísly. A občas s lidmi, co si myslí, že jsou chytřejší než já. Což je, jak zjistíte, většina Singapurů.“

Výtah s trhnutím zastaví, dveře se odsunou a já konečně vydechnu. Jsme na střeše, ale není to jen tak ledajaká střecha. Je tady bar složený z přepravních kontejnerů, hraje tu tlumený jazz a kolem malých stolků sedí lidé, kteří sem rozhodně nezapadají.

Pak pohlédnu dál a okouzlí mě výhled na záliv s majestátními superstromy. Pohled odsud je brutální.

„Páni,“ vypadne ze mě.

Eva Burešová
GHOSTING

„Páni je slabé slovo,“ odvětlí Lian a přejde k baru. Barman mu jen podá klíč. Ne sklenici, ale starý mosazný klíč. Lian se na mě podívá a v očích mu bleskne cosi dravého. „Dáte si drink, nebo chcete vidět, proč jsem vás sem vzal?“

„Záleží na tom, jestli mě ten klíč zamkne, nebo odemkne,“ zkusím vtipkovat, ale v krku mám sucho.

Lian se ke mně nakloní tak blízko, že se naše ramena dotýkají.

„To záleží jen na tom, jak moc se přestaneš ovládat, Tamaro.“

Najednou se mezi námi ztratila ta tajemná hradba. V Česku bych to nazvala, že si už tykáme, ale tady?

„Kdybych se ocitla v Bondovce, věděl bys, že přesně za hodinu a dvě minuty už nebudu mít tanga.“

Pak se krátce zasměje a natáhne se pro dvě whiskovky, které mu barman mezitím nachystal.

„Bondovky končí špatně pro lidi, co moc mluví,“ praví a protočí klíč mezi prsty. „Ty máš ale odvahu. To se mi líbí.“

„To říká každý chlap těsně před tím, než se ukáže, že je jen dobře oblečený problém.“

„A ty máš slabost pro problémy?“

„Jen pro ty, které zvládnou bez následků.“

„Tak si to nastavíme jasně. Kdykoli řekneš, že chceš pryč, odvezu tě zpátky. Bez otázek.“ A kývne směrem ke dveřím na konci terasy.

„To zní až podezřele fér.“

„Nejsem fér. Jen nerad nutím někoho... zůstat.“

„A přesto jsi mě sem přivezl.“

Eva Burešová
GHOSTING

„Protože jsi chtěla jet.“

Na to nemám okamžitou odpověď. Má pravdu a ví to.

„Tak co, Tamaro? Dáme si hru: drink... nebo pravda?“ Lian se ke mně o kousek přiblíží.

„Hru?“

„Drink ti dá čas přemýšlet. Pravda ti ho vezme.“

„Dobrá.“

„Začínám. Víš, proč jsem si všiml právě tebe?“ usměje se.

Založím ruce na prsou.

„Dobře. Chci slyšet důvod. A prosím žádnou nacvičenou frázi.“

„V tom baru jsi byla jediná, co se snažila doopravdy zaujmout. Kontrolovala jsi každého, kdo vešel dovnitř.“

„Tohle není odpověď“, uchechtnu se a vezmu si drink.

„Lidi, co začínají nový život, to dělají pořád.“

„Možná jen analyzuju prostředí“, namítnu.

„Ne. Ty si hledáš únikovou cestu ještě dřív, než se něco stane.“ Zamračím se.

„Teď už zniš skoro stalkersky“, vysměju se, ale tajemným způsobem mě to láká. *Stalkera jsem ještě neměla...*

„Je to zvyk.“

„Nebezpečný zvyk.“

„Jen pro ty, co něco skrývají.“

Chvíli se na sebe díváme beze slov. Hudba za námi hraje dál, někdo se směje, sklenice cinknou o bar. Tady nahoře to ale působí odděleně od zbytku světa.

Eva Burešová
GHOSTING

„Takže, teď je řada na tobě. Co skrýváš ty?“

Lian se podívá na klíč ve své ruce a pak zpátky na mě.

„Dnes v noci? Nic. Protože už se pravděpodobně nikdy neuvidíme.“

„Takhle balíš všechny ženské?“

„Ne,“ odpoví bez váhání, ale to mi nestačí. Zvědavost ve mně vzroste. Předpokládám něco nebezpečně tajemného, protože už teď vím, že je nepředvídatelný.

„Co je za těmi dveřmi?“

„Pojď to zjistit se mnou...“ pobídne mě a natáhne ke mně ruku, abych se připojila.

Projedeme mezi lidmi, pak zasune klíč do zámku a otočí s ním krátkým cvaknutím. Dveře se otevřou. Čekám cokoli. Temnotu. Hudbu. Ruch.

Místo toho zůstanu stát a několik vteřin jen zírám. Uprostřed místnosti stojí obrovská černá trampolína.

„Děláš si srandu,“ vydechnu.

Lian si sundá sako, naprosto vážně ho položí na židli a hned si vyzuje i boty.

„Vítej na nejbezpečnějším místě v Singapuru. Tady nikdo nepředstírá, že je dospělý.“

To už puknu smíchy, ale téhle nabídce neodolám a podpatky odhazuju za sebe. Okolní svět z obrovských oken teď najednou působí dětinsky, ale při každém výskoku se ze mě uvolňuje napětí mezi námi, a když mi podklouznou nohy, už se nedokážu znovu postavit. *V životě jsem se tak nebavila!*

Eva Burešová
GHOSTING

Slezeme z trampolíny a já se opřu o zábradlí, abych popadla dech. Srdce mi buší až v krku z kombinace skákání i z toho, jak se na mě Lian dívá. Působí, že se ani nezapotil. Jen si přehodí sako přes ruku a udělá krok ke mně. Najednou je tak blízko, že cítím sálání jeho těla.

„Tak co, Tam? Pořád si myslíš, že jsem jen dobře oblečený problém?“ zeptá se mě a pohled ze mě opět nespouští.

„Myslím, že jsi mnohem horší,“ vydechnu a podívám se mu přímo do očí. Nechci uhnout, ne teď, ale on oční kontakt zvládá mnohem lépe.

„Správně,“ pousměje se, ale v očích se mu rozehraje čistá touha. Položí mi ruku na bok, palcem druhé ruky mi přejede po hraně brady a pevně si mě přitáhne blíž. I přes tu tenkou látku šatů mě to rozpálí. „Teď máš poslední šanci říct, že chceš k nejbližšímu taxíku. Protože jestli neuhneš teď, už tě nepustím.“

„Nepouštěj,“ šeptnu.

Kapitola druhá

Byl by hřích nepodlehnout...

Jít k němu a probudit se bez své oblíbené kosmetiky? Ani náhodou! Jasně, že ho беру do hotelu, kde jsem ubytovaná.

Přicházíme krátce po půlnoci a na recepci je šero, jen světla Singapuru zvenčí kreslí na stěně ostré stíny a lehké neony naznačují směr k baru nebo k ubytování. *Nemusím hlásit hosta na pokoj?*

Když nastoupíme do výtahu a sotva se za námi zavřou dveře, Lian mě okamžitě mě natiskne na stěnu a poprvé vášnivě políbí, protože tady v Singapuru jsou intimnosti na veřejnosti pod pokutou. Už jsem měla tu čest dostat postih za upadlý ubrousek, ale i tyhle náklonnosti jsou považovány za neslušné a úřady mohou zasáhnout.

Polibek je vášnivý, ale opatrný... zatím se oba ochutnáváme.

Najednou ale na sobě cítím celou jeho váhu i tu pevnou, svalnatou hrud', která mě drtí proti chladné oceli. Moje ruce mu okamžitě zajíždí pod sako. *Chci cítit jeho kůži.*

„Liane,“ vydechnu mu do úst. Chutná po whisky a hříchu.

„Tady jsi v bezpečí, Tamaro,“ zašeptá a jeho ruka sjede z mého boku níž, pod tu jemnou látku šatů. Prsty mi lehce sklouzne po vnitřní straně stehna a já se prohnu v zádech.

„Do háje s pravidly,“ vzpomenu si krátce na svá předsevzetí vztahů na jednu noc.

Eva Burešová
GHOSTING

„Žádné kamery, žádný systém. Jen ty a já. Chceš to tak?“ zeptá se.

„Chci tě celého. Teď hned,“ odpovím a při tom nepoznávám svůj vlastní hlas. Je hluboký, zastřený touhou.

Lian se na vteřinu zastaví a podívá se mi do očí s takovou intenzitou, až mě zamrazí. *Rozhoduje se snad, jestli mě opravdu stáhne s sebou do té propasti neřesti?*

„Pak bude tahle noc nezapomenutelná,“ sdělí a pak mě políbí tak vášnivě, že se mi podlomí kolena.

Najednou výtah cinkne a oznámí mé patro. Dveře se otevrou a já nahmatám přístupový čip.

Když jsme konečně sami v bezpečí mého apartmánu, hned si mě přirazí ke zdi a přerušuje mé „vítej“ jazykem v ústech. Není žádný čas na kecy. Sáhne mi po ramínku a stáhne ho níž, takže uvidí průsvitnou krajkovou podprsenku.

„Počkej,“ začnu, ale položí mi dlaň přes pusu.

„Ne. Teď mlč.“

Jeho dominance ve mně probudí potvoru.

Ruce mi sjedou po jeho hrudi, strhnu mu košili a rozepnu pásek.

Skloní se, lehce mi kousne do krku, zatímco se mu snažím stáhnout kalhoty. On mě chytne za zápěstí a přebírá celou kontrolu.

„Na prvním rande ne...“ pokusím se odporovat.

„Tohle není rande. To je moje pravidlo.“

Chytne mi obě ruce jednou rukou, tou druhou sjede k mým dlouhým, vlnitým vlasům.

Eva Burešová
GHOSTING

Políbí mě a já se mu marně pokusím dostat ze sevření. Zatahá mě za vlasy a tím mne donutí zaklonit hlavu. Z úst mi uteče krátký výdech.

„Chci tě v sobě,“ řeknu naléhavě. „A chci, abych této noci nikdy nelitovala.“

„Nelitovala?“ zvedne obočí a jeho ledově modré oči potemní.

„Ano. Prosím. Ať to cítím.“

„Cokoli chceš, Vanilko.“ Jedinou přezdívkou popíše moji oblíbenou vůni a mě to bůhvíproč rajcuje. V tom mě nadzvedne a odnese mě rovnou k posteli. Přitom pohledem ani jednou neuhne.

Pak mi pomůže svléknout zbytek oblečení. Na chvíli si mě prohlédne a já tuším, že rudnu.

Sáhnu po lemu jeho boxerek a vysvobodím ho ven. *Bože, to je snad ten nejhezčí penis, jaký jsem kdy viděla.*

Zatlačí mě na matraci, ale já ho převálcuju zpátky. Sednu si na něj obkročmo, což ho přiměje k tajemnému úsměvu.

Natáhnu se k nočnímu stolku a vytáhnu z příruční taštičky dávno ukrytý kondom. Zuby otevřu fóliový obal a sroluju mu prezervativ po jeho erekci. Pak se na něj nasměřuju a chci na něj nasednout.

„Tohle na první schůzce obvykle nedělám,“ přiznám.

Zasměje se mi do úst, když se ho pokusím políbit.

„Už jsem řekl, že tohle není rande,“ zaúpí a přetočí si mě jedním švihem pod sebe. *Sakra.*

Pokousím se protestovat.

„Já –“

Eva Burešová
GHOSTING

„Tak jo,“ zavrčí. „Chceš boj? Dostaneš ho.“

Oplatí mi polibek, zajede prsty do vlasů na mém zátylku a sevre moje rozpuštěné kadeře. Pak ucítím jeho penis na sobě a najednou vnímám jen ten záblesk touhy v kundičce. Vzdychnu mu do úst. Když překoná tu krátkou vzdálenost a nasměruje svého ptáka do mě, zvrátím hlavu dozadu a zavřu oči. Hluboko v hrdle mi zavibruje zasténání, když cítím, jak se ve mně vzdouvá. Užívám si každý milimetr naplnění.

Pak zrychlí a já svírám kundičku kolem něj, až zavzdychá. Bere si mě bez slitování – a to mě dostává. Neustále znovu a znovu přiráží, až se mi zastaví dech. Moje ruce mu přejedou přes záda zpátky k jeho břišákům, kde hladím jeho pevné svaly.

Chytí mě za boky, prsty mi zaryje přesně tak, jak je chci. Čiší z něj síla.

„Tvrději,“ syкну. „Chci tě cítit všude.“

Přiráží silněji, tře mi bradavky, které už nemůžou být tvrdší. Štípne mi do jedné, až mě to zabolí, a já ho tak v sobě sevřu ještě víc.

Orgasmus přijde téměř okamžitě. On ale nepřestává. Je hluboko ve mně, dokud ho nenechám úplně odeznít.

„V pohodě?“ zeptá se a na pár vteřin přestane.

Asi se musím tvářit dost kreténsky, ale vyjde ze mě jediné: „Ještě...“

Usměje se a trochu si mě přetočí k boku, takže je ve mně jeho penis ještě hlouběji. Chci rajtovat na něm, ale nedovolí mi to.

„Nechci ti ublížit,“ řekne sladce, ale tím mě jen podráždí.

Eva Burešová
GHOSTING

„Chci, aby ses se mnou pral.“

Zavrtí hlavou.

„Tohle si musíš zasloužit, Vanilko.“

Zkousnu ret, protože zintenzivní přírazy.

Zatraceně.

Zhluboka se nadechnu a po chvíli se udělám podruhé. Křičím a užívám si každou vteřinu.

Teprve pak mi dovolí posadit se na něj, přesto si mě po celou dobu řídí. Drží mě za boky, vede mě na svém penisu nahoru a dolů, ale teď je něžný. Snad proto, že je jeho pták tak velký. Nebo prostě jen ví, co ženy milují. Nesvírá mě silně, jeho prsty se mi nezarývají do těla bolestně, ale každý dotek se mi vrývá do kůže.

Pevně stisknu víčka, pomalu zrychluju, nadskakuju na něm a moje těžká prsa skáčou spolu se mnou. Jsem vzrušená, a když mě chytí za boky tak, jak chci, na jeho rtech se objeví tajemný úsměv. Prohlédnu si ho, je krásný, takový ten italský typ, i když s modrýma očima. Jednoduše idol většiny žen. Když zaklání hlavu, vidím pletence žil na jeho krku.

V tom mi z klitorisu vystřelí další vlna rozkoše a já totálně vyteču. *Bože!* Zastydím se, ale Lian už mým tělem pohybuje sám.

„Do háje, Vanilko. Tohle je tak příjemný,“ řekne a vzápětí se udělá i on.

Bez dechu na několik vteřin znehybním a snažím se vzpamatovat, ale pak padnu vedle něj.

„Tohle...“ vydechne, „jsem nečekal.“

Eva Burešová
GHOSTING

„Ani já...“ odpovím a hraju si s jeho chloupky na hrudi. Přitáhne si mě blíž, usměje se a pak mě políbí do temena vlasů.

Kouknu na mokro pod námi.

„Omlouvám se,“ naznačím a zrudnu, je mi to trochu nepříjemné. Mokrá orgasmus jsem zažila poprvé.

Natáhne se ke mně a strčí mi pramen vlasů za ucho. „Neomlouvej se. Líbí se mi holky, co si umí užít šukat.“

Nakloním se k němu a dám mu malou pusu na tvář.

„Nemohla jsem si pomoci,“ zalžu, ale tohle se prostě ovládnout nedá. Samozřejmě mu nevyprávím, že hned po prvním sexu je na mém chabém žebříčku sexuality hned na prvním místě.

„Líbíš se mi,“ přizná.

„Dík. Ale víš, že tu jsi omylem,“ opáčím.

Zlehka mě políbí na rty.

„Líbíš se mi,“ zopakuje tiše.

Po tvářích se mi rozlije ruměnec a neunikne mi ani upřímnost v jeho hlase. Je roztomilý, v posteli fakt skvělý a na našem rande, nebo co to bylo, jsem se s ním vážně dobře bavila. Možná se ke mně hodí.

„Ty mě taky,“ přiznám.

„Doufám, že mi vydržíš celou noc,“ napoví, že tohle byla jen předehra. A taky že jo.

Kapitola třetí

Žhavá noc

Myslím, že usnul, protože je jeho dech klidný a pravidelný. Leží vedle mě bez pohybu a já se snažím uklidnit vlastní tělo, které pořád odmítá zpomalit. Oči mám zavřené, ale nespím. Vnímám každé místo, kde se naše kůže dotýká, i vše, co jsem s ním doposud prožila.

Chci se pohnout, ale nechci ho probudit, protože ta další kola, co následovala, byla vyčerpávající. *Je vůbec možné tolikrát se udělat? Možná seděl tak sto let v base a teď si po sto letech vyprázdnil pytel. OK, blbost.* Zasměju se v duchu, ale takový výkon jsem opravdu ještě nikdy nezažila.

Pak se matrace nepatrně pohne. Otevřu víčka.

Lian se zvedne na lokti. Ve tmě vidím jen obrys jeho tváře, ale vnímám jeho pohled. Sleduje mě asi už nějakou chvíli.

„Myslela jsem, že spíš,“ zašeptám.

„Nemůžu spát, když se sebou tak... vrtíš,“ odpoví skoro pobaveně.

Zadržím dech.

„Já se nevrším.“

„Ale ano. Je to sexy.“

Neodpovím, jen polknu a cítím, že mi ruměnec zaplňuje tváře.

Eva Burešová
GHOSTING

Odhrne příkrývku a na okamžik mě ovane chladný vzduch. Instinktivně se zachvěju, ale Lian zmizí pod dekou a já ztuhnu. Srdce mi prudce udeří do hrudi.

„Liane –“ nedopovím.

Jeho ruce se zastaví na mých bocích. Jsou pevné, klidné a neuspěchané. Jen čeká, snad mi dává čas se rozhodnout, jestli ho zastavím.

Ne, nezastavím, nechci. Mé tělo přímo žebra o něj, o zaplnění té díry, kterou jsem si léta odmítala připustit.

Pomalu vydechnu a prsty sevřu prostěradlo. Každý dotek vnímám silněji než předtím a mé tělo reaguje dřív než hlava. Zavřu víčka a snažím se udržet kontrolu, ale ta mi prokluzuje mezi prsty.

„Pořád nemám odejít?“ zamumlá tlumeně zpod deky a olízne mi klitoris. *Do háje!*

Zavrtím hlavou, i když to nevidí.

„Řekni to.“

„Ne,“ vydechnu sotva slyšitelně.

Jeho ruce se posunou výš. Pomalu, určitě to dělá schválně tak pomalu. Nutí mě čekat na každý další pohyb. Napětí ve mně roste a já si uvědomím, že už ani neležím klidně. Boky se mi nepatrně samy pohnou.

Tichounce se zasměje.

„Jsi tak netrpělivá.“

„Ty to děláš schválně,“ hlesnu.

„Ano.“

Ta jistota v jeho hlase mě úplně odzbrojí.

Eva Burešová
GHOSTING

Dech se mi zrychlí, hrudník se zvedá příliš rychle a mozek myslí na jediné... Snažím se ho zpomalit, ale nejde to. Všechno ve mně se soustředí do toho bodu očekávání. Čekám na další dotek, na další vteřinu, která nepřichází dost rychle. Přitáhne se ke mně blíž, až z něj sklouzne přikrývka.

„Podívej se na mě,“ říká.

Otevřu oči.

Je nade mnou. Lokty má opřené, vlasy rozčuchané a sleduje mě tím nejtemnějším pohledem. Nikam nespěchá. Jeho pohled prozrazuje, že ví přesně, co se se mnou děje.

Položí mi ruku na tvář a palcem přejede po spodním rtu. Ten drobný dotek mě zlomí víc než cokoli předtím.

Vydechnu jeho jméno a tentokrát už nedokážu zůstat klidná.

Tělo se mi napne, prsty mu zaryju do ramen a všechno se ve mně stáhne do jediného okamžiku, který už nejde zastavit.

Ztratím rytmus dechu a pak už jen nechám všechno přijít, protože jeho prsty ovládají mé nejcitlivější místo. Skloní se níž a nasaje jej do svých rtů. *Konečně!*

A když zajede prsty hlouběji a zároveň mi saje klitoris, ocitnu se v extázi, jakou jsem v životě nezažila.

Bože, tohle není jen noc, tohle je verze mě, kterou jsem nikdy nepoznala.

Kapitola čtvrtá

Probuzení do ticha

Probouzím se... sama. Nevím, kdy jsem usnula. Poslední, co si pamatuju, je jeho tělo těsně u toho mého a pocit úplného vyčerpání. Musela jsem zkrátka odpadnout.

Chvilí ležím se zavřenýma očima a doufám, že je jen ve sprše, nebo tak něco. Tělo mám těžké, ale příjemně bolavé. Každý sval mi o sobě dává vědět. Pomalu se nadechnu a natáhnu nohy pod peřinou.

Je tam víc místa, než čekám.

Otevřu oči a dochází mi to. V pokoji i vedle mě je prázdnno, nikde ho neslyším. Žádná voda ani pohyb, vnímám jen hučení klimatizace.

Nejdřív tomu nevěnuju pozornost. *Třeba šel pro snídani.*

Otočím hlavu na druhý polštář. Je uhlazený, skoro nedotčený.

Zamračím se a přejeďu po něm rukou. *Je chladný.*

Pomalů se posadím a lehce se mi zatočí hlava. Kůži mám ještě citlivou a na hlavě něco, že by i vrabčí hnízdo vypadalo líp. Přitáhnu k sobě přikrývku a přemýšlím.

„Liane?“ zkusím vyslovit jeho jméno, ale nic se neděje.

Eva Burešová
GHOSTING

Vstanu z postele a rozhlédnu se po celém apartmánu. Moje včerejší šaty visí přes opěradlo židle. Vím jistě, že v noci skončily na zemi, ale nejsou zmuchlané, někdo je složil. I boty leží vedle sebe hned u stěny.

Divné.

Dojdu ke koupelně a otevřu dveře. Hledám po něm použitý ručník, ale všechno je suché a přesně na svém místě tak, jak by mělo být. Naposledy jsem tu byla já...

Vrátím se zpátky do pokoje a stále doufám, že se tady objeví.

Ted' už vnímám něco jiného než ospalost. Nejsem neklidná, spíš si pokládám v hlavě nezodpovězené otázky.

Na nočním stolku stojí sklenice vody. Hledám nějaký vzkaz. Cokoli, co by po nejlepší noci, jakou jsem kdy zažila, mělo prostě přijít, ale nic se nemění.

Zůstanu stát. Zkusím zvednout hotelový telefon a ptát se recepce, jestli nemám nějaký vzkaz, ale zním zoufaleji, než bych si přála.

„Ne, madam. Můžeme vám nějak pomoci?“

Zkřívím obličej a rychle poděkuju.

Pořád čekám, že se otevrou dveře, že uslyším jeho kroky na chodbě nebo cvaknutí karty v zámku. Automaticky naslouchám každému zvuku zvenčí, ale žádný nepatří sem.

Vezmu sklenici a napiju se. Voda je vlažná a nevím, jestli tu stála celou noc, nebo ji sem někdo položil ráno. Snažím se vybavit poslední jasný moment, ale vzpomínky končí někde u jeho ramen a mého smíchu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ghosting***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.